உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி ௧௯.] ரௌத்திரி-௵ மாசி-௴ [பகுதி ௪.

Vol. XIX. February—March—1921. No. 4.

ஒரொருதலைமுடிவின் மறுதலைமுடிவு.

சென்ற செந்தமிழ்ப்பகுதிகளில் நெடிதாக வெளிவந்துகொண்டிருந்த "13-ம் புறப்பாட்டும் அதனுரையும்" என்ற ஆராய்ச்சி கழிந்த மார்கழிமாதப் பகுதியோடு முடிவடைந்திருக்கிறது. அதிற் கூறிய விடயங்கள் பலவும் எவ்வாறிருப்பினு மிருக்க; முடிவுரையுட் கூறியவற்றைமட்டும் சுருக்கமா யிங்காராய்வோம்.

அம்முடிவுரையி னகவாய்முடிவில், (அப்புறப்பாட்டினுள்) நாடுகிழவோன் எனச் சோழனே குறிக்கப்படுகிறான் என முடிவு கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அவ்வாறு குறிப்பதற்கேற்ற பிறகுறிப்பு ஒன்றேனும் அப்பாட்டினுள்ளாயினும், உரையினுள்ளாயினும், ஆராய்ச்சியுள்ளாயினும் காட்டப்படவில்லை.

நாடுகிழவோன் என்ற பெயர், ஆற்றலாலும் அதன் அடைமொழிகளாலும் பொதுவாக ஓரரசனை யுணர்த்திநிற்பதல்லது. சேரபாண்டியர் முதலிய பிறவரசரை விலக்கிச் சோழனொருவனையே சிறப்பாகக் குறிக்குந் திறனுடையதன்று.

அது, சோழனொருவனையே குறித்துணர்த்தவேண்டுமாயின்,

"குறித்தோன்கூற்றம் தெரித்துமொழிகிளவி"

என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால்,

"ஒரு பொருள்வேறுபாடு குறித்தோன் அஃ தாற்றல்முதலாயின வற்றால் விளங்காதாயின் அதனைத் தெரித்துச் சொல்லுக"

என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிற கட்டளைக்குட்பட்டுச் சோழனுக்கே யுரிய சிறப்படையால் தெரித்துணர்த்தியிருக்கவேண்டும். (அதாவது "விழுமிய நீர்நாடு கிழமை யோனே" என விசேடிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டு மென்பதாம்)

இங்கு "நீர்நாடு" என்னும் அடைமொழித்தொடர், தன்னைத் தேடிப்பிடிக்கவேண்டாது தொடையழகுடையதாகச் சோழனை விசேடிக்கும்படி திருந்துமொழிப் புலவரது சிந்தையினும் வாக்கினும் தெரிநிலையாய் நிற்கவும் அவற்றைச் சேரவிடாது இடையே வேலியையிட்டு விலக்கி நீர்வேலிநாடென வேறுபொருள்குறிக்க விசேடித்தமையால் அவர்க்கு அச்சொல்லாற் சோழனையுணர்த்துங் கருத்தில்லை என்பதே துணியத் தக்கதாயிருக்கிறது.

* * *

இனி அம்முடிவுரையின் புறவாயில்.— "(1) மகோததி (பெருங் கடல்) இந்தியாவின் குணபாலுள்ள கடலுக்குப் பிற்காலத்தார் வழங்கின பெயர்" என்றும், "சங்கத்தான்றோர் இப்பெயர்வழக்கினை யறிந்தார்களெனற்கு லக்ஷியமில்லை" யென்றும் முடிவுகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

இங்கு, குணபாலுள்ளகடலை அவ்வாறு கூறுதலால் முடிவுரையுடையார்க் கொருபயனுமின்மையால் அது குடபாலுள்ளகடலென்னும் கருத்துடன் தவறாயெழுதப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது. குடபாலுள்ளகடலைப்பற்றிக் கூறியதாகவே வைத்துக்கொண்டு விவகரிப்போம்.

சங்கத்தான்றோர்கள் தமிழ்மண்டலத்தின் குடபாலுள்ளகடலே யியற்கையாயமைந்த பெருங்கடலென்றும், குணபாலுள்ளகடலே செயற்கையானமைந்த சிறுகடலென்றும் பகுத்தறிந்து வழங்கிவந்திருக்கிறார்களென்பதற்கு இலக்கியமில்லாமற்போகவில்லை. குமரியாறு கடல் கொள்ளுமுன்பிருந்த பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியைக் காரிகிழார்பாடிய கூ-ம் புறப்பாட்டில்,—

"குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்
குடாஅது தொன்றுமுதிர் பௌவத்தின் குடக்கும்"

என்ற இரண்டடிக ளுள்ளன. இவற்றின் உரையும் பின்வருமாறு.—

"கீழ்கண்ணது கரையைப் பொருகின்ற சகரரால் வெட்டப்பட்ட சாகரத்தின் கிழக்கும், மேல்கண்ணது பழைதாய் முதிர்ந்த கடலின் மேற்கும்" என எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு மேல்கடலைப் பழைதாய் முதிர்ந்தபௌவமென்றும், கீழ்கடலைச் சகரரால் வெட்டப்பட்ட தொடுகடலென்றும் சொல்லியிருத்தலால், தமிழ்மண்டலத்தின் கீழ்பாலுள்ள கடல் உலகுதோன்றிய பல்லாயிரம்யாண்டுகளுக்குப்பின் தரையினொருபுடை சகரராற்றோண்டப்பட்ட சிறுகடலென்றும், மேல்பாலுள்ளது உலகு தோன்றுமுன்னமே அது தோன்றுதற்கிடமாயிருந்த மிகப்பழமை வாய்ந்த பெருங்கடலென்றும் சங்கப்புலவர்கள் நன்கறிந்து வழங்கிவந்தனரென அறியலாம். ஆதலால் விழுநீர்வேலிநாடென்பதற்குப் பெருங்கடலை வேலியாகவுடைய சேரநாடெனப் பொருள்கொள்வது பிழையாகாது.

* * *

இனி, "(2) 'அண்மைச்சொல்லே யியற்கையாகும்' என்ற தொல்காப்பியச்சூத்திரம் நான்கு உயிரீற்றுச் சொற்களுக்குமட்டுமே ஏற்புடைய விதி" என்று ஒரு முடிவு கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அண்மைச்சொல் என்றது அணியாரைவிளிக்கும் சொல் என்ற பொருளுடையதாதலால் அது அவ்விளியேற்கு மெல்லாவீற்றுச் சொற்களையும் பொதுப்படவுணர்த்துமென்பது சொல்லாற்றலானும் பொருந்துமாற்றானு மறியலாம். இக்கருத்து ஆசிரியர்க்கில்லையாயின் விளியேலாப் பெயர்களை விலக்கியதுபோல மெய்யீற்றண்மைச்சொற்களையும் விதந்தோதி விலக்கியிருக்கவேண்டும். (அதாவது "மெய்யீறண்மை விளியேலாவாம்" என விலக்கவேண்டு மென்பதாம்) அவ்வாறு விலக்காதிருப்பதும் ஆசிரியர்க் கொரு தவறாம்.

இஃதன்றியும், உயிரீற்றண்மைவிளி யுதாரணவகைகளையும், மெய்யீற்றண்மைவிளி யுதாரணவகைகளையும் எண்ணி அளவிடுவோமாயின், உயிரீற்றுதாரணவகைகளைக்காட்டிலும் மெய்யீற்றுதாரணவகைகளை

மிகப் பலவாகுமென அறியலாம். சிறுபகுதியான உயிரீற்றண்மைவிளிக்குத் தனியே ஒரு சூத்திரம் வகுத்த ஆசிரியர், பெரும்பகுதியான மெய்யீற்றண்மைவிளிக்கும் அவ்வாறு தனியே ஒரு சூத்திரம் வகுக்க அறியாது மறந்துபோயினரென்பதும் அவர்க் கொரு தவறாகும்.

அன்றியும், "ஏனைப்புள்ளி" என்னும் சூத்திரத்திற் பெரும்பகுதியான மெய்யீற்றண்மைவிளிகளையெல்லாம் அமைத்துக்கொண்டனரெனக் கொள்வோமாயின், அவ்வாறே "ஏனையுயிரே" என்ற சூத்திரத்துட் சிறுபான்மையான உயிரீற்றண்மைவிளிகளையு மமைத்துக்கொள்ள வறியாது, அவற்றிற்குத் தனியே ஒரு சூ த் தி ர ம் வகுத்துவைத்திருப்பதும் முறைபடக்கூறாது பிழைபடக்கூறலென்னுங் குற்றமாம்.

இன்னோரன்ன பலகுற்றங்களைத் தொல்காப்பியர்மே ல ற் றி க் கொண்டு,பேராசிரியர் பிழைபடக்கூறினார், அடியார்க்குநல்லார் அறியாது கூறினார் என்று உரையாசிரியர்களையும் குறைகூறும் கருத்தோடுகூடி, நாம் கூறுவதே உண்மைப்பொருளென நாட்டமுயலுவதைக்காட்டிலும் கல்வி கேள்விகளாற்சிறந்து பேரறிவாலுநிறைந்த அந்நூலாசிரிய ருரையாசிரியர்வாக்கியங்களுக்கும் தமிழிலக்கியங்களுக்கு மிணங்க நம்முடைய கருத்தைத் திருத்திக்கொள்ளுதலே நலமென்று தோன்றுகிறது.

* * *

இனி, "(3) சங்கநூல் வழக்கின்கண்ணே ஏகாரமடுத்த ஓனீற்றுச் சொற்கள் யாண்டும் படர்க்கையாகவே வந்துள்ளனவென ஒ ரு மு டி வு கூறப்பட்டிருக்கிறது. இ த ஞ ல் 13-ம் புறப்பாட்டிறுதிச்சொல்லும் அவ்வாறேயாகுமெனக் கருதுவதாகத்தெரிகிறது.

இது, இக்காலத்திலகப்படாதனவும் இறந்தொழிந்தனவுமான சங்க நூல்களெல்லாவற்றையும் ஒரு சிறிதும் குறையின்றி யாராய்ந்தறிந்து கொண்டபின்பன்றி நம்பற்பாலதன்று.

அன்றியும், ஒவ்வொருசொல்லும் சங்கநூல்களில்வந்தபடியே வர வேண்டுமென்று எந்தநூலி லெழுதப்பட்டிருக்கிறது? அப்படி ஒருவிதியிருக்குமானல் அது தன்னைப்பற்றுதல், ஒன்றனையொன்று ப ற் று த லென்னும் குற்றங்களையுடையதாகும். ஆதலால், தொல்காப்பிய முதலிய

இலக்கணத்தால் அமைக்கப்பட்ட சொற்களுள் எது எவ்விடத்தில் எப்படியிருந்தாற் பொருட்பொருத்தமுடையதாயிருக்குமோ அது அவ்விடத்தில் அப்படியேயிருக்கலாமென் றறியத்தக்கதாயிருக்கிறது.

* * *

இனி, "(4) 'இவன் யார்' என்ற வாய்பாட்டிலுள்ள வினாக்களுக்குப் பெயரேயல்லது வினை விடையாதலில்லையென்று ஒருமுடிவு திடமாயுரைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அவ்வாய்பாட்டிலுள்ள 'யார்' என்னும் சொல் 'வினாவினைச்சொல்' எனத் தொல்காப்பிய முதலிய இலக்கணநூல்களால் நன்குதெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பெயர்வினாக்களுக்குப் பெயர்விடையும், வினைவினாக்களுக்கு வினைவிடையும் வருவது மரபு; இதற்கு மாறாகப் பெயர்வினாவுக்கு வினைவிடையும், வினைவினாவுக்குப் பெயர்விடையும் வருமாயின் அது விடைவழுவாம்,

"செப்பும்வினாவும்வழாஅலோம்பல்"

என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் வினாவும் விடையு மாறுபடலாகாதென விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்விதிக்கு மேற்கூறியமுடிபு முற்றும் விரோதமாயிருக்கிறது.

இனி வழக்கின்கண், வினாப்பெயர்களுள் சாத்தனோ? கொற்றனோ? உழுகிறான்? என வினவியவழி (இவ்வினாப்பெயருக்கு) சாத்தன் அல்லது கொற்றன் என்ற பெயரே விடையாய்வருவதல்லது வினை விடையாக வருத லில்லை.

வினாவினையுள், சாத்தன் உண்கிறானோ? உறங்குகிறானோ? என வினவியவழி (இவ்வினாவினைக்கு) உண்கிறான், அல்லது உறங்குகிறான் என வினையே விடையாகவருவதல்லது பெயர் விடையாக வருதலில்லை.

இனி, குறிப்புவினையுள் கொற்றன் நல்லனோ? தீயனோ? என வினவியவழி நல்லன் அல்லது தீயன் என விடையிறுக்கக் காண்கிறோம். இங்கு நல்லன், (அல்லது) தீயன் என்ற விடைமொழிகள் பெயர்ச்சொற்கள்போலத் தோன்றுமாயினும் அவை வினவினோன்கருத்துணர்ந்து விடையிறுத்தோன்கருத்தால் நோக்கில், குறிப்புவினைப்பொருளுணர்த்தும் வினைச்சொற்களென்றே தெளியத்தகும். இங்கு, நல்லன் என்னும்

வினைக்குறிப்புக்கு நல்லொழுக்கமுடையனாயிருக்கிறான், நன்னெறியி லொழுகுகின்றான் என அக்குறிப்பை வெளிப்படுத்தும் பரியாயமாகிய தெரிநிலைவினையும் விடையாக வருதலால் அது பெயர்ச்சொல்லில்லை யென்றும் வினைச்சொல்லே யாமென்றும் அறியத்தக்கது.

இவ்வாறே, பயறிருக்கிறதா? வென்று வினவியவழி இத்தெரிநிலை வினாவினைக்குப் பயறிலதாயின் இல்லை என்ற குறிப்புவினை விடையும், பயறில்லையா? என்று வினவியவழி (உளதாயின்) பயறிருக்கிறது என்ற தெரிநிலைவினையும் பரியாய விடையாகவருதலும் தவறில்லையென்று தெரிகின்றோம். (இவை புறநிலைவினா)

இனி அகநிலைவினாவுள் யாவன் வருகிறான் என்ற வினாப்பெயர்க்குக் கோற்றன் வருகிறான் எனப் பெயரே விடையாகவருகிறது. வினை விடையாதலின்று. அதுபோல இவன் யார் என்ற அகநிலை வினா வினைக்கு வினையே விடையாகவேண்டுமென்பது தெளியத்தக்கது. அவ்வினை தெரிநிலைவினையாகவேனும், குறிப்புவினையாகவேனு மிருக்கலா மென முன்கூறியவாற்றா லறியலாம்

இலக்கணமும் வழக்கு மிப்படியிருக்கவும், "இவன்யார்" என்னும் 13-ம் புறப்பாட்டின் வினாவினைக்குத் 'தீதிலனாகிப்பெயர்க' என்னும் தெரிநிலைவினை விடையாகமாட்டாதென்றும், நாடுகிழவோன் என்ற பெயரே விடையாகவேண்டுமென்றும் சிலர் கருதுகிறார்கள். இக்கருத்துக்கு யாதோ ராதாரவும் காணப்படவில்லை.

ஆனால் "இவன்யார்" என்ற வாய்பாட்டிற்கெல்லாம் யாண்டும் பெயரே விடையாய்வந்திருப்பதாக ஒருதலை ஆராய்ச்சியுள் மேற்கோள் காட்டப்பட்டன. அவையெல்லாம் பெயர்போலத் தோன்றும் குறிப்பு வினைச் சொற்களென்பதைப் பின்வரும் விளக்கத்தா லறியலாம்.

'இவன்யார்' என்னும் வினாவினைக்குறிப்புக்கு, இவன் என்னுடையன்? என்பதே பொருளாகும். ஆகவே இங்கு உடைமையாகிய வினையே வினவப்படுவதாயிருக்கிறது. வினைக்குறிப்பாவது வினைமுதற்குரிய வினை, சினை, பண்பு, உடைமை, சாதி, பெயர், முறை, இயைபு முதலியவற்றுள் ஏதேனுமொன்றை யுடைமையே வினையாகி, காலங்காட்டு முறுப்பின்றிப் பெயரொடு வேற்றுமைதோன்றாது பயனிலையாக வழங்கப் படுவது.

ஒருவனைச்சுட்டி இவன்யார்? என வினவியவழிப் பொன்னன் என விடை வரலாம்; இது, என்னுடையன்? என்ற வினாவினைக்குறிப்புக்கு விடையானமையால், பொன்னுடையன் என்ற குறிப்புவினை விடையாயிற்று. இது பெயர்விடை யாகாது.

இதுதானே, இவன் யாவன்? என்ற பெயர்வினாவுக்கு விடையாக வரின், குறிப்புவினையாகாது; பெயர்விடையாம்.

இவ்வாறே இவன்யார்? என்றவழிச் சாத்தன் என விடைவரின் அது, சாத்தனாயுள்ளோன் என்ற குறிப்புவினைவிடையாகவும் 'இவன் யாவன்' என்ற வழிச் சாத்தன் என விடைவரின் அது சாத்தன் என்ற பெயர்விடையாகவும் பகுத்தறியற்பாலது. இவ்வாறே முறைப்பெயர் முதலிய பிறபெயர்களும் குறிப்புவினையும், பெயருமாகி நிற்கும் நிலை வேறுபாடுகளை இடம்நோக்கி யறிந்துகொள்க.

இனி, இவன்யார் என வினவியவழி உழுவான், அல்லது ஊருக்குப்போவான் எனத் தெரிநிலைவினை விடையாதல் கூடுமோ என்ற சந்தேகம் சிலர்க்கு உண்டாகலாம். ஒவ்வொரு வினாவிற்கும் வினவினோன் கருத்துணர்ந்தே விடையிறுக்கவேண்டும்.

இவன் என்செய்வான் என்னும் கருத்துடன் இவன் யார் என வினவியவழி, வினவப்பட்டானிடத்து நிகழும் தொழில்பற்றி உழுவான், அல்லது ஊர்க்குப்போவான் எனத் தெரிநிலைவினையால் விடையிறுப்பின் அது தவறாகாது. அக்கருத்தின்றி, உனக்கு இவன் 'என்ன முறையுடையன்' என்னும் கருத்தால் இவன்யார்? என வினவியவிடத்தும் உழுவான் அல்லது ஊருக்குப்போவான் என விடையிறுப்பின் விடை வழுவாம்; மாமன் என விடையிறுப்பின் வழுவன்றென்றுணர்க. அது இங்கு மாமனாயுள்ளோன் என்ற குறிப்புவினையாய் நிற்கும். இவன் யாவன் என்று வினவியவழி மாமன் என்பது பெயர்விடையாம். இங்கு மாமன் என்ற ஒருசொல்லே ஓரிடத்துக் குறிப்புவினையாகவும், பிறிதோரிடத்துப் பெயர்ச்சொல்லாகவும் கொள்ளுதற்கண்ணுள்ள பொருள் வேறுபாட்டினைக் குறிப்புவினைக்கும், பெயர்ப்பயனிலைக்குமுள்ள பொருள்வேறுபாட்டின் நுண்ணுணர்வுடையோர்வாய்க் கேட்பின், தெள்ளிதி னுணரலாகும்.

இனி 'இவன் யார்' என்ற வினாவினைக் குறிப்புக்கு இவன் என் செய்வான் என்ற பொருளுண்டோ? என்ற சந்தேக முண்டாகலாம். இங்கு, 'என் செய்வான்' என்ற தெரிநிலைவினை என்செயலுடையான் என்ற குறிப்புவினையின் வெளிப்படையான வினாவினையாகிய ஒருபொருளுடைய பரியாயச்சொல்லாதலால் அதுவும் யார் என்னும் வினாவினைக்குறிப்புக்குப் பொருளாகத் தடையில்லை. இதனை,

"ஊதைகூட்டுண்ணும்உகுபனியாமத்தெங்
கோதைகூட்டுண்ணியதான்'யார்'மன்—போதெல்லாம்
தாதொடுதாழுந்தார்க்கச்சிவளநாடன்
தூதொடுவாராதவண்டு"

என்ற சான்றோர்வாக்கினுள், தூதொடுவாராதவண்டு எம் கோதை கூட்டுண்ணிய யார்? என உயர்திணைவாய்பாட்டால்வந்த வினாவினைக் குறிப்புச்சொல், தூதொடுவாராதவண்டு எம்கோதை கூட்டுண்ணுதற்கு 'ஏன் வருகிறது? என்ற தெரிநிலைவினாவினைப்பொருளுடையதாயிருத்தலானும், அதன் குறிப்பாகிய வாரற்கவென்னும் தெரிநிலைவினைவிடையைப் பயனிலையாகக்கொண்டு முடிதலானும் கண்டுகொள்க. இங்கு வண்டு வினவப்படாது, அவ்வண்டின் வருகையே வினவப்படுவதுபோல "இவன்யார்" என்ற புறப்பாட்டுவினாவினைக்குறிப்பானும் சோழன் வினவப்படாமற் சோழனது வருகையே வினவப்படுதலால் இவன் 'ஏன் வருகிறான்' என்பதே வினாப்பொருளாகவும், களிறு மதம்பட்டமையால் வழிதவறிவருகிறான்; தீதின்றிப் பெயரக்கடவன்; என்பன விடையாகவும் கொள்ளத் தடையில்லை.

இங்குக் கூறியவாற்றால் 'இவன் யார்' என்னும் வாய்பாட்டினுள்ள 'யார்' என்னும் வினாவினைக்குறிப்புக்கு 'என்னுடையன்' என்பதே பொதுவானபொருள் என்றும் அவ்வுடைமையாகிய வினையே வினவப்படுவதென்றும், உடையோன் வினவப்படுவோ னல்லனென்றும், அவ்வுடைமையுள் வினையும் ஒன்றென்றும், அவ்வினாவினைக்கு வினையே விடையாகவேண்டுமென்றும், பெயர் விடையாகமாட்டாதென்றும் காட்டப்பட்டன.

திரு. நாராயணையங்கார்.

செந்தமிழ்ப்பத்திராதிபர்.

உ

தொல்காப்பியரது சமயம். II.

சென்ற ஆடிமாதப்பத்திரிகையில், தவவொழுக்கம் என்று பொருள்கொள்ளப்பட்ட 'படிமை' யென்னுஞ்சொல்லை யாராய்ந்து தொல்காப்பியர் ஜைனராதல்வேண்டுமெனத் துணிந்தேன். யான் எழுதினவற்றை மறுத்து ஸ்ரீமத்- நவநீதகிருஷ்ணபாரதியவர்களும் பத்திராசிரியாவர்களும் இரண்டு கண்டனவுரை யெழுதியுள்ளார்கள். அவைகளைக்குறித்து யான் கூறவேண்டுவனவற்றைப் பின்னர் எழுதுவேன். தொல்காப்பியர் ஜைனராவரென்பதற்கு அவரது நூலின்கண்ணேயே சான்றுகள் உளவென்று எனது உரையின் முடிவிற் சுட்டியிருந்தேன். அச்சான்றுகளில் ஒன்றை இப்பொழுது விவரிக்க எண்ணுகிறேன்.

இந்தியாவிலுள்ள ஒவ்வொரு சமயமும் தனக்கே சிறப்பாகவுரிய சில மூலதத்துவங்களை வித்தாகக்கொண்டு முளைத்தெழுந்து தழைத்து நிற்கின்றது. ஒவ்வொரு சமயமும் அதற்குரிய தத்துவங்களை அதன் கொள்கைகளுக்கும் ஆசாரங்களுக்குந் தக்கபடி பாகுபாடுசெய்து வரையறுத்துக்கொள்ளும். ஒரு சில தத்துவங்கள் இரண்டுமூன்று சமயங்களுக்குப் பொதுவாயினு மாகலாம். ஆனால் அவற்றின் உட்பாகுபாடுகள் அங்ஙனம் பொதுவாயிருத்தல் அரிது.

ஜைனர்கள் தமது சமயநூல் ஒப்புக்கொண்ட தத்துவங்களை இரண்டுமுதற் பலவாகப் பிரித்துக்கொள்வார்கள். மிக விரித்துப் பாகுபாடுசெய்யுங்கால், தத்துவங்களைப் பத்து என அறுதியிடுவர். அவை யாவன:—

"தந்தநூற்பொருள்தன்மாத்திகாயமு
மதன்மாத்திகாயமுங்காலாகாயமுந்
தீதில்சீவனும்பரமாணுக்களு
நல்வினையுந்தீவினையுமவ்வினையாற்
செய்வுறுபந்தமும்வீடுமித்திறத்த"

—மணிமேகலை XXVII(172-6.)

மிகச்சுருங்கவுரைக்குமிடத்து இவையெல்லாம் 'ஜீவன்' 'அஜீவன்' என்ற இரண்டனுள் அடங்கும். "அத்ர ஸம்க்ஷேபத: தாவத் ஜீவாஜீவாக்யே த்வே தத்வேஸ்த:" என்று ஸர்வதரிசனஸங்கிரகம் கூறுகின்றது.

இவ்வாறாகவுள்ள தத்துவங்களில் ஜீவன், 'ஸ்தாவரம்' 'திரசம்' என இருவகைப்படும். ஸ்தாவரம் = நிலைத்திணைப்பொருள்; திரசம் = இயங்குதிணைப்பொருள். ஸ்தாவரங்கள் ஐவகைப்படும்: பிருதிவிகாயன், அப்புகாயன், தேயுகாயன், வாயுகாயன், வனஸ்பதியென. வனஸ்பதியென்றது மரம், புல்லென்பனவற்றை. இந்த ஐவகைஸ்தாவரங்களும் ஓரறிவுயிர்களாம்: அஃதாவது இவை பரிசனேந்திரியமட்டுமுடையன. 'ஸ்தாவரா: ஸ்பர்சனைகேந்த்ரியாஸ்' என்பது ஸர்வதரிசன ஸங்கிரகம்.

திரசம் ஈரறிவுயிர், மூவறிவுயிர், நாலறிவுயிர், ஐயறிவுயிர் எனப் பகுக்கப்படுகின்றது. ஸ்பரிசம் ரஸம் என்ற இரண்டினையுமறிவன ஈரறிவுயிர்; அவை சங்கு முதலியன. ஸ்பரிசம், ரஸம், கந்தம் என்ற மூன்றனையும் அறிவன மூவறிவுயிர்; அவை எறும்பு முதலியன. ஸ்பரிசம் ரஸம் கந்தம், ரூபமென்ற நான்கினையும் அறிவன நாலறிவுயிர்; அவை வண்டுமுதலியன. ஸ்பரிசம், ரஸம், கந்தம், ரூபம், சப்தம் என்ற ஐந்தனையும் அறிவன ஐயறிவுயிர்; அவை விலங்கு முதலியன. இவற்றையெல்லாம் மேருமந்தரபுராணம் தெளிவாய்க் கூறுகிறது:—

"ஒன்றிரண்டொருமூன்றுநாலைந்தாய்
நின்றவைம்பொறிநெறியின்வாழுயிர்
ஒன்றுநீர்மரம்நிலம்நெருப்புக்காற்று
என்றிக்காயம்ஐந்தெய்திவாழுமே"

"நந்துசிப்பிசங்காதிநாவன;
குந்தெறும்புகோபாதிமூன்றன;
அந்துதும்பிவண்டாதிநால; ஐந்து
இந்தியம்பசுநாகர்தேவர்"

—(வச்சிராயுதனுத்தரம். 10, 11)

கடைசியாய் நிறுவப்பட்ட ஐயறிவுயிர் ஒரு சாராரதுகருத்துப்படி இருவகைப்படும்; மனமில்லன (அஸம்க்ஞி) மனமுள்ளன (ஸம்க்ஞி)

என. விலங்கும் ஒருசார் மக்களும், அஸம்க்ஞியாம். மக்கள் தேவர் நரகரென்றித்திறத்தினர் ஸம்க்ஞியாம். இங்ஙனம் 'The Heart of Jainism' என்ற நூல் தெரிவிக்கின்றது.

இதுவரை கூறிய பாகுபாடுகளனைத்தையும் அடியிற்காட்டியிருக்கிறேன்.

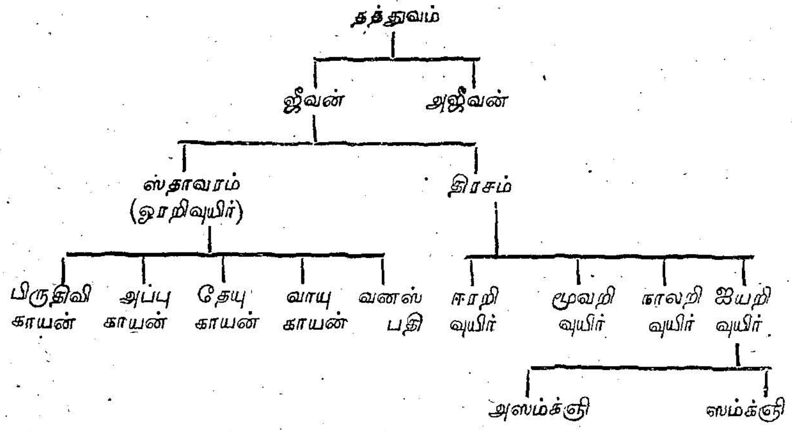

இங்ஙனம் உயிர்வகைகளைப் பகுத்துணர்ந்துகோடல் ஜைன சமய ஆசாரத்துக்கு மிக அத்தியாவசியகமாவதாம். கொல்லாவிரதத்தினை இச்சமயத்தினர் பிறவறங்களெல்லாவற்றிலும் மிக மேலாக மதித்துள்ளார். ஜைனதுறவிகளுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள ஆசாரங்களை நோக்கினால் இதனுண்மை நன்கு புலப்படும். தாம் நடக்கும்போது தமது கால்பட்டு எறும்பு முதலிய சிற்றுயிர்கள் அழிதல் கூடாதென்று கருதி மயிற்பீலியாற்பூமியிலுள்ளனவற்றை மெல்லெனவொதுக்கிச் செல்லுங் கட்டுப்பாட்டினர் இத்துறவிகள்; குளிர்ந்த சுத்த ஜலத்தில் உயிரிருப்பதாக எண்ணி அதனை உட்கொள்ளார்; பேசும்போது காற்றிலுள்ள சிற்றுயிர்கள் வாயிற்பட்டழியுமென்றஞ்சி வாய்மூடியிட்டுக்கொள்வர். பல படச்சொல்லியென்? இவர்களது இறைவராகிய அருகக்கடவுள்தாமும் இக்கொல்லாவிரதம் அநுஷ்டிப்பாராகக் கருதப்படுகின்றார். 'கேள்வியினுங்-கொல்லாவதத்தெங்கள்கொற்றவன்' என்பர் அவிரோதியாழ்வார்;(திருநூற்றந்தாதி- 42) இவ்விரதத்திற் சிறிதும் வழுவாதிருக்கவேண்டுமாயின், எவையெல்லாம் உயிரென்று சொல்லற்குரியனவென்பது நன்கு அறியப்

படுதல்வேண்டும். ஜீவாஜீவபேதங்களைத் துறவியாவான் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டுவது ஆவசியகமென உத்தராத்யயனம் கூறுகின்றது. (Sacred Books of the East-Vol. XLV-p. 206). இவ்வாறாக, உயிர்வகைகளை யாராய்தல் ஜிநதர்மத்தின் ஓர் ஆவசிகநோக்கமாய் முடிந்தது. இதற்கிணங்கவே 'உலகுபுகழ்பெருந்துறவியும் கேவலஞானப் பெருஞ்செல்வருமாகிய மகாவீரர் ஐம்பெருவிரதங்கள், அவற்றின் உட்பாகுபாடுகள், அறுவகையுயிர்கள்—இவைகளைக்குறித்து ஶ்ரமணர்களுக்கும் நிக்கந்தர்களுக்கும், கௌதமர் முதலாயினோர்க்கும் உபதேசித்தருளினார்' என்று ஆசாராங்க சூத்திரம் கூறுகின்றது. (Sacred Books of the East. Vol. XXII. p. 202.) திருநூற்றந்தாதியினும் "ஜீவனுள்ளிட்டத்திசைத்தானுள்ளவாறறைந்தாய்" என்று காணப்படுகின்றது. ஈண்டெழுதியவற்றால் இவ்வகையுயிர்ப்பாகுபாடு ஜிநதர்மமொன்றற்கே பூர்வத்தில் உரியதாயிருந்தமை தெளியலாகும். பிற சமயத்திற்குரிய பொருட்பாகுபாட்டில் இது காணப்படாமை ஸர்வதரிசன ஸங்கிரகம் நோக்கி அறிந்துகொள்க. தொல்காப்பியர் தமது பெருநூலின் கண்ணே பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:—

"ஒன்றறிவதுவேஉற்றறிவதுவே
இரண்டறிவதுவேஅதனொடுநாவே
மூன்றறிவதுவேஅவற்றொடுமூக்கே
நான்கறிவதுவேஅவற்றொடுகண்ணே
ஐந்தறிவதுவேஅவற்றொடுசெவியே
ஆறறிவதுவேஅவற்றொடுமனனே
நேரிதினுணர்ந்தோர்நெறிப்படுத்தினரே"

—மரபியல்—27.

'புல்லுமரனுமோரறிவினவே
பிறவுமுளவேஅக்கிளைப்பிறப்பே' (—28)

'நந்துமுரளுமீரறிவினவே
பிறவுமுளவேஅக்கிளைப்பிறப்பே' (—29)

'சிதலுமெறும்புமூவறிவினவே
பிறவுமுளவேஅக்கிளைப்பிறப்பே' (—30)

'நண்டுந் தும்பியும் நான்கறிவினவே
பிறவுமுளவே அக்கிளைப்பிறப்பே' (–31)

'மாவுமாக்களுமையறிவினவே
பிறவுமுளவே அக்கிளைப்பிறப்பே' (–32)

'மக்கள்தாமே ஆறறிவுயிரே
பிறவுமுளவே அக்கிளைப்பிறப்பே' (–33)

இங்கே காட்டப்பட்ட சூத்திரங்களின்பொருள் ஜைனசமயக்கொள்கையோடு முற்றும்பொருந்துவது காணலாம். மக்களை ஆறறிவுயிர் என்பது அந்தச் சமயத்தினருள் ஒரு சாரார துகொள்கையாதலின் அது பெருவரவிற்றாய்க் காணப்படுதலில்லை. தொல்காப்பியர் தாமாகவே இப் பாகுபாட்டினை அமைத்துக்கொண்டாரெனக்கூறுதலுந் தகாது; ஏனெனில், இவ்வுயிர்வகையை 'நேரிதினுணர்ந்தோர்நெறிப்படுத்தினரே' என அவரே யெடுத்துமொழிகின்றார். ஜைனசமயமன்றிப் பிறசமயங்கட்குரிய பொருட்பாகுபாடுகளில் ஒன்றின்கண்ணும் இவ்வுயிர்வகை தரப்படவில்லையென்பது மேலே கூறினேன். ஆகவே ஜைனசமயத்திற்குரிய தத்துவவுட்பாகுபாட்டினையெடுத்துத் தொல்காப்பியர் ஆளுதலினாலே, அவர் ஜைனராதல்வேண்டும் என்னுந் துணிபு உறுதியடைகின்றது.

S. வையாபுரிப்பிள்ளை,

திருவநந்தபுரம்.

---

* இவர் (பவணந்தி) சைனமதத்தினர்.........உயிர்களை ஓரறிவுயிர்முதல் ஐந்தறிவுயிர் இறுதியாக அமைத்திருக்குமுறையும்...........இதனைப் புலப்படுத்தும்" என்று ஸ்ரீ சாமிநாதையரவர்கள் எழுதியது இங்கே சிந்திக்கற்பாலது. (மயிலைநாதருரை: முகவுரை: பக். vii.)

உ

கடவுள் துணை.

பார்வதியார்பாதாதிகேசாந்தவருணனை.

சீர்சால் தக்கன் மகளாய்ச் சிவனார்க்
கேர்கொள் மனையா யிருந்த சதிப்பேர்த்
தேவியோர் பிணக்கிலத் தேகம் விட்டுப்
போயோர் மகவாய்ப் பொறைக்கிறைக் கருளக்
கண்டவவ் விமவான் கொண்டுநோன் பியற்று
மேதகு சிறப்பிற் காதலி மேனைக்
களித்தன னப்போ தந்த்ர துந்துபி
முழக்கித் தேவர் மழைபோற் பூவைப்
பொழியவு மவளாங் குழவலன் பினளாய்ப்
பெற்றன ளதனைப் பெரிதும் பேணித்
தானுறு பெருமைக் கானசீ ருடனே
நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமு
மாவளர்த் திடநன் காவளர் மகவுக்
குற்ற ருறவின் முறையா ருவந்தக்
குலத்திற் கேற்பக் குறித்துப் பெயரைப்
பார்வதி யென்னப் பகர்ந்தன ரன்றியும்
பெரிதும் போற்றிப் புகழ்ந்தன ருவக்கச்
சிற்றி லிழைத்துஞ் சிறுகழங் காடியுஞ்
சேடிய ரிடைநின் றுடுவாள் போன்று
நடித்து மேலைப் படிப்பின் றொடர்பாற்
கற்கா தெல்லாக் கலைக டம்மையுங்
கற்றும் வளரக் கன்னிப் பருவங்
கடந்ததன் பின்னாக் காசினி யதனிற்
பெயர்த்தடி வைக்கும் பொழுதெலா மாத்தங்
கக்குவ போலுயர் கட்டை விரல்களொ
டொட்டுசெந் நகங்களும், ஓர்ந்துயர் வாவா

னிலையிற் றிரிந்த நிலத்தா மரையி
னெழிலைக் கவருவ போன்றிரண் டடிகளும்;
குரலினி தாக்கிக் கொள்ள நூபுரத்
தின்னொலி கற்றங் கிராச வன்ன
மெதிராக் கற்பித் ததனா லியைந்த
தொத்தசைந் தணிசே ருத்தம நடையும்;
படைப்போற் கேனை யுறுப்பிற் காமா
றழகைத் தேடுந் தொழிலைத் தந்தன
போன்றொருங் கமைந்த பொலிவொடு சற்று
மேற்றத் தாழ்வுக ளில்லா தனவா
யிணையொத் துருண்ட கணைக்கா லிரண்டும்;
பொரியரை யுளவா லரிகரிக் கையு
மென்றுமிக் குளவா கின்றதண் மையினா
லீங்குயர் வாழையு மோங்குபே ரெழிலோ
டோருருப் படைத்து நேரவாம் படியீண்
டமையா தனவாய்ச் சமையும் பெருமைக்
கிடமா யிலகுந் துடையோ ரிரண்டும்;
ஏனை நாரியர்க் கெண்ணவு மியலாச்
சங்கரன் மடியிற் றங்கும் பேற்றைப்
பின்னே பெறலாற் றன்னே ரெழிலொன்
றிலதா மொருமே கலையா ரரையும்;
சேலைச் செருகின் மேலா யுறுமே
கலையின் முகத்தி லிலகும் பச்சை
மணிபோன் றொளிசேர்ந் தணியார் மென்கரு
ரோமச் சுழிசூழ் காமரு வுந்தியும்;
நுண்ணிய நுசுப்பும்; கண்ணிய காமற்
கேறும் படியென் றெண்ணும் படியீங்
கிளமையி னிழைத்த வளமார் மூன்று
மடிப்பும்; மரையின் றண்டினி லெடுத்த
நூலுமுண் ணுழைதற் கேலா வகையிற்
பருத்து முகக்கண் கறுத்தழ கமைந்து
புணருஞ் சீரிய துணையாந் தனமும்;

உடைபடு மீனக் கொடியோன் றன்னுற்
கறுத்துக் கால கண்டன் கழுத்திற்
கட்டச் செயவல கெட்டிக் கயிரு
மொள்ளிய வாகை மலரின் மெல்லிய
தன்மையுங் கடந்த மென்மைய வென்றென்
னாகத் திற்கிட மாகுங் கைகளும்;
ஒன்றற் கொன்றெழி லொன்றிய தன்மையி
னணிசே ரிடமே யணியே யெனநல
முத்தின் வடத்தொ டொத்துயர் கழுத்தும்;
சந்திர னிடையிற் றாமரை மணமுந்
தாமரை யிடையிற் சந்திர னொளியுங்
காணு ளாகிப் பேணு தலையுங்
குணமார் திருவவ் வொளியொடு மணமென்
றிரண்டு மொத்தாங் கிருக்கக் கண்டே
தங்கிட மாகுந் துங்கமா முகமும்;
இருசெந் தளிரிடை வருவெண் மலருநல்
வித்துரு மத்திடை யொத்துறு முத்து
முளவே லிணையென் றேறும் படிசெவ்
விதழோ டுறுவெண் முறுவற் றிரளும்;
பிறழத் தொடையைப் பிணைத்த யாழைக்
கோலிற் றட்டக் காலுங் கொடிதா
மொலிபோ லயலில் வளருங் குயிலின்
குரலைத் தன்னுறு மழலைக் கெதிரே
செய்யுந் தெள்ளமு தென்னுங் குரலும்;
கடுவளி தனிலுறு காவியிற் கலங்கி
மான்பிணை வேண்டித் தான்பெற் றனவோ
தானது வேண்டத் தந்தன வோவென்
றேவரு மையுறு மெழிலொடு காதள
வோடிய கண்களும்; கோடிய கரும்பாந்
தன்னுடை வில்லிற் றென்னு லடைந்த
செருக்கை விடுமா மதனைச் செய்வான்
மைதீட் டியதொத் தெய்திய கோட்டோ

டிலகும் வளைந்த புருவத் தெழிலும்;
விலங்கினத் திற்கும் வெட்கமிக் குளதான்
மானம் படவரின் வாழாக் கவரி
மானுறு சிறப்பைக் காணிற் றானுறு
வாலழ கதனில் வைத்துள மதிப்பைத்
தானே விடுதற் கானபே ரெழிலொடு
கொங்கார் கூந்தற் கற்றையும்; கொண்டிவண்
டுவமா னப்பொரு ளெனவுள பலவுஞ்
சேர்ந்தோ ரிடத்திற் றிகழக் காண்பான்
மேவிய விருப்பிற் பூவரு மயனுய்ந்
தெழிலோ டமைத்த பழிதீ ருருவொடு
பகலோன் கிரணப் பரப்பா லலர்ந்த
செந்தா மரையுந் தீட்டுங் கோலாற்
செவ்விதி னெழுதிய சித்திர மும்போ
லழகொருங் கமைந்த பளகரு மேனியைப்
புத்துள மையினிற் பிரிப்பது மதற்காங்
கியற்கை யணியா யிருப்பது மதுவன்
றுயினு மயக்குவ தாயது மதற்குப்
பூவினீங் கியகல் லேவா யிருப்பது
மாகிய மங்கைப் பருவமாங்
குற்றன ளவ்வென் னுளமம ருமையே.

பார்வதியார் பேரெழிலைப் பாதாதி கேசாந்த
மார்வமதா லாரியத்தி லாராய்ந்து—சீர்வதியுங்
காளிதா சக்கவிஞர் கட்டுரைத்த வாறுரைத்தேன்
கோளிதனிற் கொள்ளீர் குறித்து.

சுபம்.

ஊ. சா. வேங்கடராமன்,
தண்டமிழ்த்தொண்டன்.

நாலடியாரின் காலம்.

தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரால் இயற்றப்பட்டு யாவரானும் போற்றிப் புகழப்பெற்ற திருக்குறளுக்கு இரண்டாவதாய் நிற்கும் பெருமைவாய்ந்துள்ளது நாலடியாரென்னும் முதுநூலேயாம். இந்நூல் இனிமைவாய்ந்த பப்பத்துவெண்பாக்களாலாய நாற்பது அதிகாரங்களையுடையது. அறம் பொருளின்பமென்னும் மூன்றனையும் நன்கு விளக்குவது; நச்சினார்க்கினியர், அடியார்க்குநல்லார் முதலிய தொல்லுரையாசிரியர் பலரானும் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்படும் பெருமைவாய்ந்தது. இந்நூல் கடைச்சங்கம் மருவிய பதினெண்கீழ்க்கணக்குநூல்களுள் முதலாவதென்றும், திருக்குறட்குமுன்னரியற்றப்பெற்றதென்றும் கூறுவர் பலர். இதற்கு அன்னார்கூறும் சான்றுவது,

> "நாலடிநான்மணிநானாற்பதைந்திணைமுப்
> பால்கடுகங்கோவைபழமொழிமாமூல
> மெய்ந்நிலையகாஞ்சியோடேலாதியென்பவே
> கைந்நிலையவாங்கீழ்க்கணக்கு"

என்னும் வெண்பாவேயாம்.

ஒருநூல் இயற்றப்பட்டுள்ள காலத்தை நடுநிலையுடன் ஆராய்ந்து நிலைநாட்டுதல், அக்காலத்து மாந்தரது வழக்கத்தைத் தற்காலத்தோமறிந்துகோடற்கு ஏற்ற சாதனமாமென்பது யாவரும் நன்கறிந்த விஷயமே. ஆதலால், அதன் காலத்தையும் அவ்வெண்பா எம்மட்டிலுண்மை யென்பதையும் ஈண்டு ஆராய்வோம்.

நாலடியாரிலுள்ள 200-வது 296-வது செய்யுட்களில் பெருமுத்தரையர்* என்னும் ஒரு வகுப்பினர் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றனர். அச்செய்யுட்கள் பின்வருமாறு.

---

* இவர்கள் பாண்டியர்களுள் ஒரு வகுப்பினராவர். இவர்களன்றி, மீனவர், தென்னவர், உக்கிரர் என்னும் வகுப்பினர்களுமிருந்தனர். J. S. I. Association Vol. II. page-2-3.

“பெருமுத்தரையர்பெரிதுவந்தீயுங்
கருனைச்சோறார்வர்கயவர்—கருனையைப்
பேருமறியார்நனிவிரும்புதாளாண்மை
நீருமமிழ்தாய்விடும்” (தாளாண்மை. 10 செ.)

“மல்லன்மாஞாலத்துவாழ்பவருளெல்லாஞ்
செல்வரெனினுங்கொடாதவர்நல்கூர்ந்தார்
நல்கூர்ந்தக்கண்ணும்பெருமுத்தரையரே
செல்வரைச்சென்றிரவாதார்” (மானம். செ. 6)

ஆகவே, இச்செய்யுட்களியற்றப்பட்டகாலத்துப் பெருமுத்தரையர் என்பார் சிறப்புற்றுவிளங்கியிருத்தல்வேண்டும். பண்டைக்காலத்து முத்தரையர் என்று ஒருவகுப்பினர் இருந்தனரென்பது சிலாசாஸன வாராய்ச்சியால் தெரியவருகின்றது. “இவர்கள் காலத்திற்குத் தக்கபடி பல்லவர்களிடத்தோ பாண்டியர்களிடத்தோ கப்புங்கட்டிவந்தனர்.” (Pallava Antiquities Vol. II p. 16). இன்னவரில் விடேல்விடுகு முத்தரையனென்பான் மலையடிப்பட்டிச் சாஸனங்களிரண்டில், தான் தந்தி வர்மன்கீழ்ச் சிற்றரசனேயென வொப்புக்கொண்டிருக்கின்றான். (J. S. I. Association Vol. II p. 23. Inscriptions 3 and 4.) தவிர, புதுக்கோட்டைச் சமஸ்தானத்திலுள்ள மலையடிப்பட்டி நார்த்தாமலை முதலிய இடங்களிற் குகைக்கோயில்கள்* செதுக்கியிருக்கின்றனர். “அவைகள் சிற்பவடிவு சாஸ்திரப்படி ‘பாண்டியன்வடிவை’ யொக்குமேயொழிய ‘நந்திவர்மன்வமிசத்தியவடிவை’ யொவ்வாது.” (Pal. Ant. Vol. II p. 16.) நந்திவர்மன் வமிசத்திற்குமுன்பு ஆண்ட ஸிம்ஹவிஷ்ணுவமிசத்தவர்களிலெவராவது முத்தரையர்நாட்டையாண்டதாகத் தெரியவில்லை. அக்காலத்தி லிந்நாட்டிலும் சோழர்களிருந்ததாகவுந் தெரியவில்லை. ஆகவே ஸிம்ஹவிஷ்ணுவமிசகாலத்தில் இவர்கள் இந்நாட்டி லாண்டுவந்தனர். ஆனால் அவர்கள் ஆண்டது மதுரையைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆண்டுவந்த பாண்டியர்களின் கீழோ அல்லது தனிமையாகவோ என்பது நமக்குத் தெரியாது. நாலடியாரிற்

* குகைக்கோயில் என்பது ஒரு மலைக்குள் குடையப்பட்டு, அநேகமாக ஒரு தாழ்வாரத்தையும் அறையையும் உடையதாயிருக்கும். அவ்வறையுள், சுவாமிவடிவமிருக்கும். இதுதான் மணிமேகலையிற் ‘குச்சரக்குடிகை’ எனக் கூறப்பட்டது.

கூறப்பட்டதிலிருந்து இவர்கள் அச்சமயத்துப் பாண்டியர்களின் கீழோ அல்லது தனிமையாகவோ அரசுநடாத்திவந்திருக்கவேண்டும் என அறிகின்றோம். நாலடியார்காலம் கி. பி. 717க்குப் பிறகே யாரம்பிக்கின்றது. ஆகவே நாலடியார் 717க்குப்பிறகு இயற்றப்பெற்றதாகும். அதிலிருந்து நாலடியார் என்பது கி. பி. ஏழாம்நூற்றாண்டின்கடைசியிலோ எட்டாம்நூற்றாண்டின் முதலிலோ எழுதப்பட்டிருத்தல்வேண்டும் என்பது விளங்கியவாறு கண்டுகொள்க.

கடைச்சங்கம் கி. பி. இரண்டாம்நூற்றாண்டிலும் அதற்கு முந்தியகாலங்களிலும் நடைபெற்றதாதலின் நாலடியார் கடைச்சங்கம் மருவிய நூல்களி லொன்றன்றென்பது நன்கு வெளியாதல் காண்க.

இனி, நூலின்றுவக்கத்தில் அருகக்கடவுள்வணக்கங் கூறப்பட்டிருப்பதால் நூலியற்றியோர் ஜைனரென்பதும், பதுமனாரால் அதிகாரம் பெறத் தொகுக்கப்பட்டிருப்பதால் நூலிலுள்ள செய்யுட்களெல்லாம் ஜைனமுனிவர்பலரா லியற்றப்பெற்றதாகுமென்பதும் இனிது புலப்படும். அன்றியும், இந்நூலை முழுதும் நன்காராய்வார்க்கு இந்நூலிலுள்ள செய்யுட்களெல்லாம், பலரால், ஒருகாலத்தி லியற்றப்பெற்றுப் பின்னர் ஒருவரால் தொகுக்கப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்பது விளங்காமலிருக்காதென்க. இதனால், கடைச்சங்க காலத்திற்குப்பிறகு ஜைனமுனிவர் பலர் ஒருங்குசேர்ந்து, தமிழ்வளர்ப்பதற்கு மிக முயன்றுள்ளனரென்பது வெளியாகின்றது. இனித் திகம்பரதரிசனம் என்னும் ஜைனநூலில், தென்மதுரையகத்துப் பூஜ்யபாதர்மாணாக்கர் வச்சிரநந்தி என்னும் ஜைனமுனிவரால் ஒரு தமிழ்ச்சங்கம் கூட்டப்பட்டதென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது*. இச்சங்கம் மூந்நூற்றுவரைப் புலவராகவுடையது. ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய சீவகசிந்தாமணி அரங்கேற்றப்பட்டதும் எலிவிருத்தம்,நரிவிருத்தம்,கிளிவிருத்தம் முதலிய நூல்களியற்றப்பட்டதும் இச்சங்கத்திலேதான்.†

இச்சங்கத்திருந்த புலவர் பலரும் ஜைனராதலின் இவர்கள் காலத்திருந்த பாண்டியனும் ஜைனமதப்பற்றுடையனாகி அம்மதத்திற் புகுந்து

---

* செந்தமிழ் மூன்றாந்தொகுதியுள், பிர்ம்மஸ்ரீ ரா. இராகவையங்காரவர்கள் எழுதியுள்ளதைப்பார்க்க.

† இது அடுத்த வியாசத்தில் நன்கு விளக்கப்படும்.

T. 1121.

சைவத்தை யிகழ்ந்து வந்தனன். ஆயினும் இவனது கற்புடை மனைவியாகிய மங்கையர்க்கரசியாரும் மந்திரி குலச்சிறையாரும் சைவசமயத்தில் மிகுந்த பற்றுள்ளவர்களாதலின் அரசனறியாவண்ணம் தங்கள் மதத்தைப் பரிபாலித்துவந்தார்கள். இவர்கள் இருவருமே பரசமயகோளரியாகிய திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளை வரவழைத்து மேற்கூறிய சங்கத்து ஜைனமுனிவர்களுடன் வாதஞ்செய்து சைவசமயத்தை மீண்டும் நிலைநிறுத்தினார்கள். சைவசமயாசாரியராகிய திருஞானசம்பந்தசுவாமிகளுடன் அனல்வாதஞ்செய்து தோல்வியடைந்து புனல்வாதஞ்செய்யப் புகுந்த மேற்கூறிய சங்கத்து ஜைனமுனிவர்களாலியற்றப்பட்ட செய்யுட்களே பின்னர்ப் பதுமனால் நாலடியாரென்னும் பெயருடன் தொகுக்கப்பட்டது. ஜைனவித்வான்கள் பலரும் நம் சுவாமிகளுடன் செய்த புனல்வாதத்திலும் தோல்வியடைந்தனராயினும் அவர்களது செய்யுட்கள் பலநீதிகளை இனிமைவாய்ந்த வெண்பாக்களில் எடுத்துக்கூறியமையால் அவற்றை யவமே போக்காது பதுமனார், திருக்குறளை முழுதும் பின்பற்றி, முப்பால்படும் வண்ணம் தொகுத்தனரென்ப. வைணவ சமயாசாரியராகிய நம்மாழ்வார் வாதஞ்செய்தது மிச்சங்கத்தாரோடுதான்.

பாண்டியன் நெடுமாறனையே முடத்திருமாறனென்றும், கூன்பாண்டியனென்றும் சுந்தரபாண்டியனென்றும் வழங்குவர். இவ்வரசர் பெருமானுக்கே "நெல்வேலிவென்ற நெடுமாறனடியார்க்கு மடியேன்" என்று திருத்தொண்டத்தொகையில், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் வணக்கங் கூறியுள்ளார்கள். (பாட்டு 8.) இவன் நெல்வேலியில் நடந்த வொரு பெரும்போரில் வாகைமிலைந்தனனென்பது வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகளால் நன்கு விளங்குகின்றது. அது இவன் "நெல்வேலிப்போரில் வில்வேலியின் கடல்போன்ற படையை ஜெயித்துக் கோளராஜாவின் சேனையையும் வென்றான்" எனக் கூறுகின்றது. இவருடன் சமகாலத்தவரான சம்பந்தர், முதல் நரஸிம்மவர்மன் என்னும் பல்லவ அரசனுடன் வாதாபியைவென்ற சிறுத்தொண்டநாயனாரின் சமகாலத்தவராவர். (பெரியபுராணம். 318.) "அவர்கள் வாதாபியைக் கைக்கொண்டது கி. பி. 642க் கணித்தாகும்." (The Pallavas by G. Jourean-Dubrevil p. 40.) ஆகவே நெடுமாறன் கி. பி. 650க் கணித்தாக வாழ்ந்தவனேயாம்.

அன்றி, முதலாம் பரமேசுவரவர்மன் வீரச்செயல்களைப்பற்றிக் கூறும் "கூரம் செப்பேடுகள்" "அநேகலக்ஷம் படைகளையுடைய விக்கிரமாதித்தனைத் தோற்கடித்து ஒரு கந்தைத்துணியைமட்டும் மூடிக்கொண்டு பிறகிட்டோடும்படி செய்தான்," எனக் கூறுகின்றன. அவ் விக்கிரமாதித்தன் உறையூரிலிருந்தபோது கொடுத்த 'காட்வல் (Gadval) செப்பேடுகள் அது கி. பி- 674ல் நிகழ்ந்தது என்று நிச்சயமாகக் கூறுகின்றன. அப்பொழுது ஆண்டுவந்தவனும் அச்சண்டையில் விக்கிரமாதித்தனை எதிர்த்தவனுமாகிய பாண்டியன் கோச்சடையனைப்பற்றி 'அவன் மருதூரிற் கடல்போன்ற சேனையைவென்று மங்கலபுரம் என்னும் பெரியபட்டணத்தில் வைத்து மஹாரதனையும் வென்று அழித்தான்." என வேள்விக்குடித் தானசாசனம் கூறுகின்றது. இக்கோச்சடையன் நெடுமாறனது புதல்வனாகும். ஆகவே பாண்டியன் நெடுமாறன் 650க் கணித்தாக வாழ்ந்தவனே.

இதிலிருந்து அனல்வாதம் புனல்வாதஞ் செய்து தோல்வியடைந்த மேற்கூறிய ஜைனமுனிவர் பலரால் கி. பி. ஏழாம்நூற்றுண்டின் மத்தியிலியற்றப்பெற்றது நாலடியாரென்பதும், பின்னர் நாலடியார் என்னும் பெயருடன் அதிகாரம்படப் பதுமனுரால் தொகுக்கப்பட்டதென்பதும், "நாலடி..........கீழ்க்கணக்கு" என்னும் வெண்பா, பிற்காலத்திலொருவராற் காலவரிசைநோக்காது எதுகை மோனை நோக்கி இயற்றப்பட்டதென்பதும் நன்கு விளங்கியவாறு கண்டுகொள்க.

வாலிபர் தென்னிந்தியசரித்திர வாராய்ச்சிச் சங்கம், கும்பகோணம்.

நா. சுப்பிரமணியன். காரியதரிசி.

ஒரு விஞ்ஞாபனம்.

பன்னருஞ்சிறப்பிற் பவணந்திமுனிவரருளிய "நன்னூ"லில் உத்தமமாணக்கருக்கு அன்னத்தை உவமைகூறினர்; அதற்கு உரைகாரரெல்லாம் பாலும் நீரும் பிரித்துப்பருகும் அன்னம்போலுமென்றனர். அன்னத்திற்குப் பாலும் நீரும் பிரித்துப்பருகுந்தன்மை யுண்டா? அப்பறவை தற்போது எங்குள்ளது? இதற்கு நூற்சாக்ஷியுண்டா? இவற்றிற்கு விடையளித்து எனது அறியாமையை அகற்றும்படி அறிஞர்களை வேண்டுகின்றேன். —— ப. மு. மதுரையார்.

உ

இந்தியரின் பள்ளியெழுச்சி.

---

(1) கிழக்கொளி கிளர்ந்தது; கிழிந்தது இருளும்;
கேடுறு மௌனவிண்மீன் ஓடுறும் கடலுள்;
விளக்கொளி மழுங்கின; மழுங்கிற்று மதியம்
வீரியர் முன்வலி பூரியர் கெடல்போல்;
வழக்கொலி யதிர்ந்தது; அதிர்ந்தது சங்கம்;
வயப்பறை யொலித்தது; மாந்தரும் தாந்தம்
இழக்கரு மேனிலைக் கெழுந்தன ரதனால்
இந்தியரே பள்ளி யெழுந்தரு ளீரே.

(2) சோலையும் களித்தது; துறைகளும் களித்த;
தூவின மலர்மணம்; கூவின சேவல்;
வேலையும் கொதித்தெழல் விண்டது சூழ்வோர்
வெவ்வுரை பொழிந்தயர்ந் தடங்கிடல் போல;
ஆலயந் தொறும்முழ வரற்றின; குளிர்நீர்
ஆடலே வேண்டினர் ஈண்டினர் மறுகில்;
ஏலமார் குழலியர் இசைத்தனர் எழுந்தார்;
இந்தியரே பள்ளி யெழுந்தரு ளீரே.

(3) கதிரெனுங் கைகொடு ஒளிக்கள்வன் மலரின்
கதவங்கள் திறந்தனன் பைப்பயக் கள்ளில்
கொதியெழு வண்டினம் கூக்குர லுடனே
கோட்டையுட் புகுந்தன வேட்டைவந் தெனவே;
அதிசயம்! ஈயெறும் பாதிய எல்லாம்
அடுத்ததந் தொழிலையே தொடுத்தன போகா;
எதுசெய லாகினும் தாழ்த்திட லாகா;
இந்தியரே பள்ளி யெழுந்தரு ளீரே.

(4) காணள வில்லதோர் காலம்நீர் கும்ப
கருணையைப் பூசித்தே கலங்கினீர் தொழிற்கு;
மாணளவில் மேற்கர் மதியினில் நிதியில்
வலியரே யெனினுமோர் எறும்புந்தன் கைக்கெண்

சாணள வென்றுநீர் தரித்திலீர்; சோம்பல்
தழைத்துயர் கிளையின்கீழ்ச் சாய்ந்துளீர் சயனம்;
ஏணள வில்லவர் எங்கும் எழுந்தார்
இந்தியரே பள்ளி யெழுந்தரு ளீரே.

(5) எழுந்தனர் ஈனரென் றெண்ணிய பல்லோர்
ஏற்றமாம் ஜாதிக்கோர் கூற்றுவ ரெனவே;
எழுந்தனர் தொழில்புரிந் தெய்க்கின்ற கையார்
இடும்பையே தருஞ்செல்வம் இடும்பை கீறிடவே;
எழுந்தன ஜனத்திரள் இருட்டறை விட்டே
இந்திர வரசும்தம் மந்திரம் நிற்க;
எழுந்தனர் சிறுவரும் இசையுறு நசையால்;
இந்தியரே பள்ளி யெழுந்தரு ளீரே.

(6) வேலையுங் கடந்துளீர்; வெற்றுரை நம்பி
விட்டுளீர் செல்வமும் வீரமும் ஒருங்கே
சாலையுந் தாழிட்டுச் சாத்தினீர்; ஞானம்
தருதற்கோ வருதற்கோ வழியிலை; எமனூர்
ஓலையும் மறந்துநீர் ஒன்றுஞ் செய்யாதே
உறங்குகின்றீர்; கற்பம் இருப்பவரோ தாம்!
ஏலா விற்பணி இனிச்செயல் வேண்டும்;
இந்தியரே பள்ளி யெழுந்தரு ளீரே.

(7) உடலையும் வெறுத்துளீர் உறவையும் வெறுத்தீர்
உடைமையும் வெறுத்துளீர் ஊக்கமும் வெறுத்தீர்;
திடமுள செயல்செயல் தீவினை யெனவே
செப்பினீர்; தீச்செயல் விலக்கலீர்; பெரிய
மடமுள விடங்களில் வாழ்ந்துளார் போல
மயக்கமுந் தியக்கமும் மருவினீர்; இனிநும்
மிடமுள குற்றங்கள் இவைவிடல் வேண்டும்;
இந்தியரே பள்ளி யெழுந்தரு ளீரே.

K. N. சிவராஜன் பீ. ஏ.,